

A hétfejű sárkány

Volt egyszer, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy nagy kert.

Ennek a kertnek a közepén állott egy nagy aranyalmafa, ámde erről a fáról senki sem evett soha almát, mert éjjel mindig ellopta valaki.

Ez a kert a Napkeleti Király tulajdona volt, akit nagyon bosszantott ez a dolog, ezért elhatározta, hogy a végére jár, ki a tolvaj. Volt ennek a királynak három fia, és mind a három fia vállalkozott rá, hogy meglesik az alma tolvajt. A király féltette a fiait, nehogy valami bántódásuk essék, de amikor látta, hogy más kiút nincsen, beleegyezett. Így a legnagyobbik fiú este leült az almafa alá, és várta a tolvajt. Éjfélkor nagy szél kerekedett, ami felkapta a királyfiút, és reggelre, amikor kimentek a szülei és a testvérei, már nyoma sem volt. Búsultak és siratták a fiút, de az csak nem került elő. A király kidoboltatta az egész országban, hogy aki tud valamit a fiáról, azonnal jelentse, ám senki sem tudott róla semmit. Az aranyalmát ezután is minden éjjel ellopta valaki.

Egy napon előállt a középső fiú, és azt mondta az apjának:

- Kedves apámuram, egy életem, egy halálom, én elmegyek és addig haza sem jövök, amíg meg nem találom a bátyámat. A király nem akarta elengedni a fiút, de az addig kérlelte, amíg beleegyezett. Éppen almaérés ideje volt, és a fiú este kiült az almafa alá és várt. Amikor éjfél ütött az óra, ismét nagy szél kerekedett, és ezt a fiút is elragadta a szélvész. Siratták szegény gyermeküket, de azzal mit sem értek, mert – mintha a föld nyelte volna el – nyoma veszett.

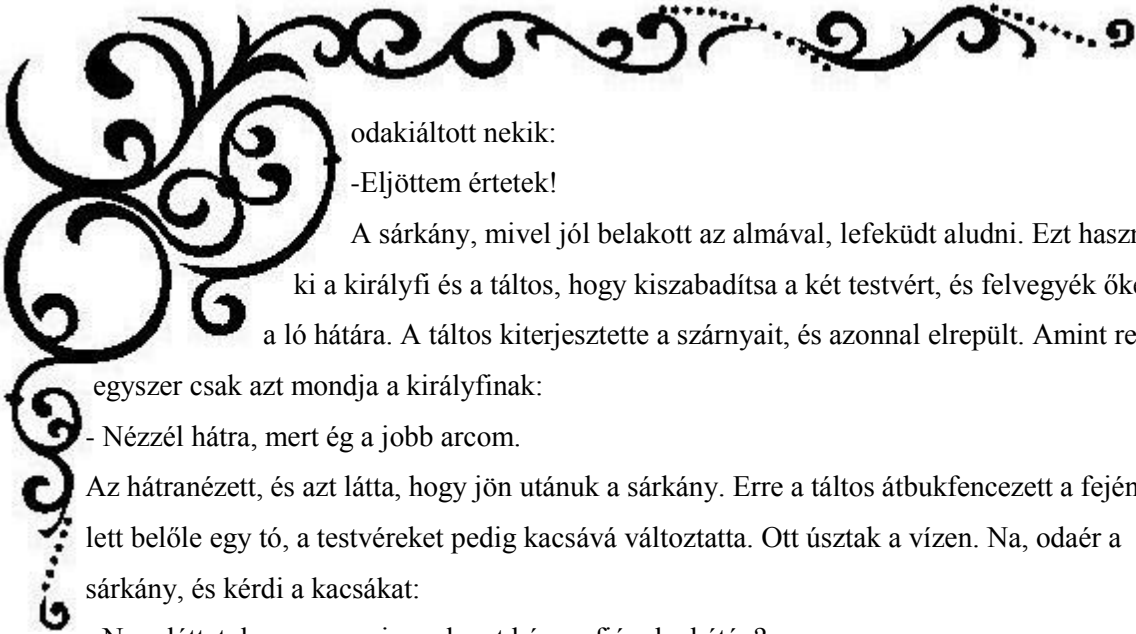
Időközben a kicsi királyfi búsán kóborolt az udvaron, és eljutott a lovak istállójába is. Sorra látogatta a paripákat, keresve a legjobbat, mert titokban arra készült, hogy elmegy megkeresni a bátyjait. Amint a legutolsóhoz ért, látott egy olyan legyengült lovat, hogy az még felállni sem tudott. Nagyon megsajnálta, és végigsimított a hátán. Ekkor megszólalt a vén ló:

- Én tudom, hol vannak a bátyáid. A hétfejű sárkány rabolta el őket, de te semmit se féljél, mert én megsegítek téged, csak tedd azt, amit mondok. Hozz nekem egy tál paraszt, mert én tálto paripa vagyok. Ha én azt megeszem, kantározz fel engem azzal a nyereggel, amit a falon láatsz, és üljél fel a hátamra, este pedig álljál a fa alá, a többit pedig bízd rám.

Kérezkedett a királyfi az apjától almafát őrizni, de ő hallani sem akart róla. De amikor megtudta, amit a tálto ló mondott, elengedte. Estére minden úgy lett, ahogy eltervezték. Odaálltak a fa alá, és várták az éjfél. Mikor éjfél harangoztak, jött a szélvihar, de a királyfi jól megkapaszkodott a ló sörényébe, és a szél nem tudta elvinni. Akkor jött a sárkány, és mind a hét szájával enni kezdte az almákat.

Amikor végzett az almákkal, ahogy jött, úgy eltűnt. De a tálto paripa sem volt rest, és mivel szárnya is volt, utána repült. Hát, lássatok csodát! Az almafa tetején, ahonnan már a föld sem látszott, ott volt a sárkány palotája, és kacsalábon forgott. Rögtön meglátta a királyfi a bátyjait az ablakban, és

Harmadik útravaló: Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!

odakiáltott nekik:

-Eljöttem értetek!

A sárkány, mivel jól belakott az almával, lefeküdt aludni. Ezt használta ki a királyfi és a táltos, hogy kiszabadítsa a két testvért, és felvegyék őket is a ló hátára. A táltos kiterjesztette a szárnyait, és azonnal elrepült. Amint repült,

egyszer csak azt mondja a királyfinak:

- Nézzél hátra, mert ég a jobb arcom.

Az hátranézett, és azt látta, hogy jön utánuk a sárkány. Erre a táltos átbukfencezett a fején, és lett belőle egy tó, a testvéreket pedig kacsává változtatta. Ott úsztak a vízen. Na, odaér a sárkány, és kérdi a kacsákat:

- Nem láttatok erre menni egy lovat három fiúval a hátán?

Azt felelték, hogy már száz éve itt úszkálnak, de még ilyent nem láttak. Erre a sárkány nagy dühösen visszafordult, ők meg folytatták az útjukat. Egyszer megint mondja a táltos:

- Nézzetek hátra, mert megint ég a bal arcom.

Jaj, már megint jön a sárkány! A ló átbukfencezett a fején, és egy malommá változott, a fiúk pedig molnárrá, és örölték a lisztet. Kérdi a sárkány, hogy nem láttak-e erre egy lovat a hátán három fiúval?

Azt válaszolták, hogy száz éve őrlik a lisztet, de ilyent nem láttak! Újra visszafordult a sárkány, ők meg folytatták az útjukat. Harmadszorra is mondja a ló:

- Nézzetek hátra, mert most mind a két arcom ég.

Megint nyomunkban van a sárkány. Akkor a táltos leszállott a földre, és azt mondta a fiúknak, hogy most már meg kell vívjanak a sárkánnyal, de egyet se féljenek, mert ő segít nekik. Leszállott a sárkány is, és elővette a kardját, a fiúk is kardot rántottak, és nekifogtak az ütközetnek.

A fiúk első futamra levágták a sárkány három fejét, másodikra a másik hármat. A sárkány hiába hadakozott, nem tudott ártani nekik, mert a táltos ló a szárnyaival elhárította a kardvágást. Mikor a sárkány csak egy fejjel maradt, elkezdett könyörögni, hogy hagyják meg az életét, mert örökre hálás lesz, és az almát sem viszi el. Mivel jószívűek voltak, megkegyelmeztek neki és mindenki ment a maga útjára.

Amikor a fiúk hazaértek, és meglátták őket a szüleik, hinni sem akartak a szemüknek, mert már azt hitték, hogy elpusztultak, de amikor meggyőződtek róla, hogy a fiaik jöttek meg, boldogan ölelték és csókolták őket. Az öreg király rögtön átadta a trónját a fiainak, akik jó és igazságos uralkodók lettek.